

Jag påbörjade denna text under min barnledighet vilket till del förklarar textens upplägg i små korta avsnitt. Det var knappast en period när man kunde sitta ner i lugn och ro under längre tid, men det fanns desto fler stunder för tänkande. Minuter eller timmar mellan en stunds sömn, lite lek eller under vagnätter sittande på golvet med anteckningsblocket vid en spjalsäng. Kasta ned korta formuleringar, läsa och börja om.

Förutom dessa praktiska aspekter finns det andra skäl till dispositionen. Det första är att detta skrivsätt stämmer med mitt temperament och lynne. Ett annat skäl finner vi i textens teman och budskap. Denna text är lika mycket en del av min egen filosofiska utveckling som ett resultat av denna utveckling. Det som står, och det presenteras även som sådant, är en del av en pågående arbetsprocess och därmed en del av det liv jag lever. Att filosofi bör ha sin utgångspunkt i ett levt liv är för mig självklart. Filosofi som inte har denna förankring blir möjligen i sina bästa stunder till en intressant lek – ett slags tänkandets Tetris.

Att manuskriptet är ett slags arbetsdokument kan kanske irritera läsaren som undrar varför jag inte fört samman allt som hänger ihop för att undvika upprepningar. Dessutom kanske det finns en önskan om systematik och klart formulerade slutsatser.

Läsaren har rätt i sina förväntningar om att det är så filosofi brukar skrivas och se ut. Till stor del är dock min text en kritik av dagens humaniora och den akademiska filosofin. Denna kritik gäller både innehåll och arbetsmetoder. Jag får istället vädja till läsaren att försöka se de förekommande upprepningarna i ljuset av att olika resonemang ibland leder till ungefär samma punkt och att detta är en poäng i sig. Samt att själva aktiviteten, eller metoden, oftast är betydligt viktigare än resultatet. De svar som kommer fram är inte svar i någon absolut betydelse utan en del av en process som handlar om att förstå.

Jag gör inte heller anspråk på att vara originell. Faktum är att jag anser originalitet vara en mycket dålig egenskap hos en filosof. Jag tycker givetvis att min kritik både är viktig och riktig i sak men det hindrar inte att andra framfört liknande invändningar genom historien. Och så länge felaktigheter består är vi tvungna att framföra vår kritik om och om igen.

Texten innehåller inte några närstudier av andras filosofiska texter och teser med sedvanliga

källhänvisningar. Jag har helt enkelt valt att inte blanda in den sortens text, tänkande och skrivande eftersom jag inte anser det för fruktbart. Den som har läst filosofi och är allmänt intellektuellt bevandrad kommer ändå delvis att förstå varifrån jag hämtat influenser och ett gott läsmotstånd. Likt andra står jag på åtskilliga axlar och de intryck jag tagit är inte ens överblickbara för mig själv. I detta måste man vara ödmjuk samtidigt som ansvaret för det som står självklart är mitt. Det som står i denna text är mitt sätt att säga vad jag anser vara viktigt att säga.

Jag har också all anledning att känna tacksamhet över att ett antal människor läst igenom min text och kommit med värdefulla synpunkter. Främst gäller det mina vänner Martin Olsson, Dan Munter och Kristian Löfgren som alla bidragit till att göra denna text bättre än vad den skulle ha varit utan deras hjälp.

Hur pass bra jag lyckats med min text kan dock bara visa sig i relation till en läsare. Den här texten får sitt värde i en situation där det som står utgör en dialog till ditt eget tänkande. Att skriva och läsa texten fyller alltså samma syfte. Orden blir till ett antal intellektuella kryckor när vi letar oss fram efter den väg som är viktig för oss.

Vallentuna april 2008
Lars Oldenburg